

enten disse Skatteydere saa har deres Erhverv i Byen, paa Landet eller paa Havet. Man kan ikke vedblivende sige: Vi er gaaet med før, saa maa vi ogsaa gaa med denne Gang; vi maa selvfølgelig bort derfra. Det siger vi nemlig hver Gang, men vi kommer ikke bort. Der maa komme et Øjeblik, da vi siger: Nu maa vi tage kraftigt fat, nu gaar det ikke længere an at fortsætte paa denne Maade. Krigen har været ophørt et Aar. Den Periode, vi gennemlever, er, hvad man kalder en Overgangsperiode. Jeg indrømmer, at det hele er ikke i Lave, men det er dog begyndt at trække sig i Lave, og saa maa Folk ogsaa tage de deraf følgende Konsekvenser.

Som hørende til det konservative Folkeparti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, skal jeg nærmere præcisere vor Stilling til de enkelte Punkter i det foreliggende Lovforslag. Det første Punkt angaar Brødprisen. Den kan vi gaa med til. Vi hæfter jo ogsaa ved et Løfte. Den Gang Kornlovsforslaget var til første Behandling, udtalte jeg paa mit Partis Vegne vor redbonne Villie til at medvirke til, at Brødet, det grove Brød, Rugbrødet, kom ned paa en Pris, som var overkommelig for den ubemidlede Del af Befolkningen. men jeg føjede ganske vist til, at man ogsaa kunde tænke sig, at dette kunde opnaas ved Rabatmærker, saaledes at det virkelig var de mindst bemidlede, der drog Gavn af denne Statsforanstaltning.

Til de mindst bemidlede regner jeg Folk med smaa, faste Indtægter, Folk, der lever af en lille sammensparet Kapital efter maaske et brydsomt og slidsomt Liv, og Pensionister. Disse faa — hvis det drejede sig om 50 000, og man regnede med deres Stemmer, skulde der nok blive taget et ganske andet Hensyn til dem, end der bliver nu — kan ikke gøre Strejke, ikke en Gang en lovlig Strejke. De har intet som helst Magtmiddel til at gennemtvinge deres rimeligvis meget beskedne Fordringer.

Der er i disse Aar vendt op og ned paa mangt og meget, og vi kan let være enige om, at mange i den saakaldte Underklasse nu økonomisk er stillede langt over mange i den saakaldte Overklasse. Hvis dette skulde resultere i, at disse to Begreber faldt bort, at disse to Ord ikke eksisterer mere i det danske Sprog, vilde jeg hilse det med Glæde, for jeg kan ikke se deres Berettigelse. Skal vi endelig opretholde de to Gloser i det danske Sprog, kunde jeg tænke mig en ganske anden

Definition. Jeg vilde da henregne alle dem, der stræbsomt, ved et ædrueligt og ordentligt Liv og med Samfundsfølelse søgte at er nære sig og sine ved egen Hjælp uden stadig at spekulere i Statstilskud, til Overklassen, hvad enten de hørte til det ene Samfundslag, som man siger, eller det andet; og til Underklassen vilde jeg regne alle dem, som efterhaanden har mistet Samfundsfølelsen, som mener, at det, det drejer sig om, er at bestille det mindst mulige, at drage den mest mulige Gavn af Offentligheden: dem, som gaar i Seng om Aftenen uden at have rørt en Lab til noget nyttigt, dem, som ikke har gjort Gavn for 10 danske Øre, vil jeg regne til Underklassen, og saa er det mig ligegyldigt, om vedkommende er Lensgreve eller Arbejdsmand. Hvis vi skal opretholde disse to forældede Begreber, vil jeg foreslaa, at man ændrer sin Opfattelse og skelner paa en noget anden Maade, i hvert Fald paa en Maade, som der bliver Mening i.

Som jeg sagde før, Brødpriserne er vi villige til at holde nede. Vi har heller ikke noget at erindre imod den fastsatte Pris, men jeg maa dog tillade mig at bemærke, at vi, da vi drøftede dette Spørgsmaal i Kornlovsudvalget, regnede med en Pris af 1 Kr. Nu er disse 4—5 Øre ikke noget væsentligt at regne med, men jeg vil dog — jeg synes, man skal pointere det, hver Gang vi gør mægtige Indgreb i Statskassen — bemærke, at 1 Øre ved denne Lejlighed betyder 850 000 Kr. for Statskassen. Men, som sagt, vi har intet derimod. Det spiller ikke nogen stor Rolle, om vi gaar ned til den fastsatte Pris. Jeg kan dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal for den enkelte er af forholdsvis ringe Betydning, hvorimod det altsaa for Statskassen, den haardt betrængte Statskasse, drejer sig om ca. 20 Mill. Kr. Det er meget vanskeligt at foretage Beregninger, naar man ikke har ganske bestemte Tal; men jeg vil her gaa ud fra en Brødpris af 1 Kr. 40 Øre som dækkende alle Udgifter. Hvis der nu altsaa intet Statstilskud blev, hvis Brødet blev betalt med denne Pris, 1 Kr. 40 Øre, vilde det for en Landarbejder, der har Kone og 3 Børn, dreje sig om saadant noget som $\frac{1}{6}$ af en Times Fortjeneste, saadant noget som $\frac{1}{38}$ af Daglønnen. Men regner vi med en Murarbejdsmand i Provinsen, kommer vi til saadant noget som $\frac{1}{7}$ af en Times Fortjeneste eller $\frac{1}{62}$ af Daglønnen. Jeg indrømmer, at det er Penge, men ikke, at det er noget væsentligt. Og for Byg-